

РЕШЕНИЕ

№ 1269

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Х.а

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Кристина Филипова Въззивно гражданско дело № 20231000501252 по описа за 2023 година

С решение № 3374 от 23.11.2022 г. по гр. д. № 9020/2021 г., СГС, I-9, ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на Я. Я. Н., сумата 20 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди от ПТП на 14.07.2016 г., ведно със законната лихва от 11.02.2021 г., до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска до претендирания размер от 60 000 лв.

С решението ЗД „Бул Инс“ АД е осъдено да заплати на адв. Т. Х. възнаграждение в размер на 2200 лв. с ДДС на основание чл. 38 ЗА.

С определение от 27.01.2023 г. решението е изменено като възнаграждението за адв. Т. Х. е намалено от 2200 лв. на 776,67 лв.

Срещу решението, в частта, в която искът е отхвърлен е депозирана въззивна жалба от Я. Я. Н., който поддържа, че съдът не е обсъдил всички събрани доказателства (гласни, експертизи), не е съобразил съдебната практика по сходни казуси и не е отчел икономическата конюнктура. Счита, че за правилно установените вреди и за продължителния период на възстановяване ищецът е получил занижен размер на обезщетение, несъобразен с принципа в чл. 52 ЗЗД. Отделно от това възразява срещу извода на съда за принос от самия пострадал, като счита, че нарушението му

не е в причинна връзка с настъпилите вредни последици. Моли да се отмени решението в обжалваната част като се присъди пълният претендиран размер, както и разноски.

Срещу определението по чл. 248 ГПК е постъпила частна жалба от адв. Т. Х., като се твърди, че реално дължимия размер на възнаграждение по чл. 38 ЗА е 2200 лв. Моли да се отмени определението.

Ответникът по жалбите З „Бул Инс“ АД оспорва същите в два писмени отговора.

Въззивните жалби са подадени в срок, срещу валидно и допустимо съдебно решение, преценено като такова в съответствие с чл. 269 ГПК.

Софийски апелативен съд при преценка на доводите на страните и доказателствата по делото намира следното:

Предявени са искиове с правно основание чл. 226 КЗ (отм.).

Ищецът Я. Я. Н. твърди, че на 14.07.2016 г. в гр. София, настъпило ПТП, при което той, в качеството му на мотоциклетист, пострадал по вина на водача на лек автомобил Р. Т. М. (установена с влязло в сила решение по чл. 78а НК), чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника. Сочи, че при предприемане на неправилна маневра „обратен завой“ лекият автомобил станал причина ищецът - водач на мотоциклет "Кавазаки", да не успее да спре и да се удари в автомобила. В резултат от ПТП ищецът претърпял травматични увреждания – навяхване на шията, счупване на дясната ключица, счупване на гръдна кост и ребра друстранно, съчетана черепно-мозъчна, гръдно-белодробна, коремна и тазова травма, с остра кръвозагуба и кръвоизлив в гръдната кухина, охлузване и кръвонасядане на дясна мишница, на трети пръст на дясна ръка, на левия лакът, на дясното коляно, на дясната подбедрица, рана на палеца на дясното ходило. За причинените болки и страдания претендира обезщетение в размер на 60 000 лв., ведно с лихви.

Ответникът ЗД „Бул Инс“ АД оспорва механизма, размера, причинната връзка с вредите. Твърди наличие на съпричиняване, тъй като ищецът не е спазил безопасна дистанция от движещия се преди него автомобил и е управлявал МПС върху разделителната линия на пътното платно.

От събраните доказателства, преценени в съответствие с доводите на

страните във въззивното производство, се установява следната фактическа обстановка:

Няма спор, че наказателната отговорност на водачът на лекия автомобил е ангажирана в наказателно производство с влязло в сила решение по чл. 78а НК – л. 48 и сл. Със същото Р. М. е признат за виновен, за това, че нарушил чл. 6, т. 1, пр. 4 ЗДВП и чл. 63, ал. 2, т. 2 ППЗДВП, като причинил на Я. Н. средна телесна повреда – счупване на дясната ключица, като ударът е бил предотвратим при условията на спазване на безопасна дистанция от страна на водача на мотоциклета.

Няма спор, че гражданската отговорност на М. е застрахована при ответното дружество.

Приетата по делото СМЕ е дала становище, че от ПТП ищецът е получил навяхване на *шията*, счупване на дясна *ключица*, контузия на дясна *мишница* с охлузване и кръвонасядане, контузия с кръвонасядане на трети *пръст* на дясна ръка, контузия с охлузване на левия *лакът*, контузия с охлузване и кръвонасядане на дясното *коляно*, контузия с охлузване на дясна *подбедрица*, разкъсно-контузна рана на *палеца* на дясното ходило. Търпените болки и страдания през първите 45 дни са били с по-голям интензитет. Нормалният възстановителен период е посочен като тримесечен. Не са установени видими травматични промени, ищецът е съобщил наличие на мигренозни пристъпи през 2-3 месеца, но в о.з. вещото лице уточнява, че няма как да се установи източника на мигрената, че всички изводи са по анамнестични данни и не може да се направи извод, че пристъпите са във връзка с ПТП.

Приетата САТЕ е установила, че процесният автомобил се движел по булевард в лява пътна лента (от три) и с посока напред, със скорост около 30 км.ч., като попътно и *от ляво* на същия, се движи в същата лента мотоциклетът на ищеца, със скорост около 45 км/ч. Ударът е настъпил върху двойната непрекъсната линия, разделяща платното за движение. При разпит в о.з. вещото лице пояснява, че ако мотоциклетът се е движел в дясната лента на движение, каквото задължение има по закон, то инцидентът е можел да бъде предотвратен.

Разпитана като свидетел е Ю. Е. Н., съпруга на ищеца, която разказва, че видяла Я. в „Пирогов“ - на носилка, с яка, с изпокъсани дрехи, охлузвания,

не говорел, не бил много адекватен. Установили счупена ключица. Посетили няколко лечебни заведения и му предписали домашно лечение, като свидетелката се грижела за него по цял ден, тъй като с оглед ключицата и яката бил доста статичен. Яката носил повече от месец, след което минал на мека яка, защото и досега има проблеми с врата. След инцидента не можел да ходи на работа около месец и половина, не бил в състояние да стои, тъй като е зъболекар. Н.а излизала само на пазар и за да прибере децата, защото били малки. След втория месец той се променил и вместо да се подобри, нещата се влошили, защото започнал да се изолира, не искал да излиза с приятелите, с които карал мотор и с които били обща компания. Диагностицирали го, че има посттравматичен стрес, вследствие на удара. Той не искал да кара мотор, не искал да се вози, по-късно продал мотора и до сега на по-дълги разстояния свидетелката шофира колата. В началото той въобще не шофирал, а тя го карала на работа повече от четири месеца. Около третия месец той вече ходел на работа, не за цял ден. В кабинета му приспособили едно разтегателно легло, тъй като заради врата от време на време трябва да е в легнало положение. Меката яка я слагал и сега, когато работи по-дълго, както и вечер за два часа, но не му се е оправил врата. Лекарствата за посттравматичния стрес ги пил около 6 месеца и вече нещата били наред. През 2019 г. след серия от мигрени, в рамките на една седмица, той бил постоянно на легло, а при консултация в "Пирогов" и прегледи за една седмица разбрали, че има огнище, вследствие на удара и оттам се получават мигрени, които не са нещо регулярно, а просто изненадват и най-вече се провокират от светлина.

При така очертаната фактическа обстановка по спорните въпроси се налагат следните правни изводи:

Пред настоящата инстанция не е спорно, че на 14.07.2016 г. е настъпило ПТП, при което е пострадал ищеца. Няма разногласия и относно това, че водачът на лекия автомобил е бил санкциониран в наказателно производство. Спорните въпроси касаят размера на обезщетението и наличието на принос.

Събраните доказателства налагат извода, че при процесното ПТП застрахования водач е нарушил чл. 6, т. 1, пр. 4 ЗДвП вр. чл. 63, ал. 2, т. 2 ППЗДвП. От друга страна се установява, че самият ищец (както е прието и в наказателното производство) също е обективирал принос за инцидента. Данните по делото сочат, че той се е движел в лентата, в която е бил и

автомобилът, но в нейната лява част и на дистанция от същия, която не е била съобразена и не е позволила на мотоциклетиста да реагира при настъпилата опасност за движението. Ако ищецът се е намирал зад автомобила и на съобразено отстояние, или е бил в дясната част на лентата, инцидентът е щял да бъде предотвратен. В този смисъл следва да се приеме, че от ищеца е нарушен чл. 23, ал. 1 от ЗДвП, според който водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Това негово поведение, съпоставено с поведението на водача на лекия автомобил сочи, че приносът на мотоциклетиста е по-малък и е в размер на $\frac{1}{4}$ - основна причина за настъпването на инцидента е предприетата на забранено място маневра, без водачът на автомобила да се увери, че няма да създаде опасност за другите участници, в това число и по-уязвимите водачи на двуколесни превозни средства - § 6, т. 75 вр. чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП.

Предвид казаното възражението за липса на принос на жалбоподателя е неоснователно, но същия следва да бъде редуциран от $\frac{1}{2}$ на $\frac{1}{4}$.

Що се касае до последиците от злополуката върху здравето на ищеца, съдът намира за доказано, че Н. е претърпял средна телесна повреда съставляваща фрактура на *дясната* ключица (няма данни пострадалият да е левичар), както и други травматични увреди – навяхване на шията, натъртвани и охлузвания по цялото тяло – мишници, ръце, крака, лакът, коляно, подбедрица. Останалите твърдени в исковата молба телесни увреди не се доказват в процеса. Несъмнено (което се установява от СМЕ и от показанията на свидетелката) пострадалият е изпитвал болки (интензивни за 45 дни), трудности в ежедневието, трудности за движение на шията и горния десен крайник, стрес от преживяното, страх от шофиране. В случая се установява, че ищецът е променил и трудовите си навици, като първоначално не е изпълнявал трудовите си функции, а след завръщане на работното си място е бил принуден да работи на по-кратко работно време, а отделно - и да почива по-често (с оглед естеството на дейността си), както и да обособи кът в кабинета си за това. Установява се, че ищецът преживял стресовата ситуация като се затворил, не искал да излиза, да шофира, да се вижда с близки, продал мотора си. По делото не са ангажирани доказателства, че пострадалият е провеждал лечение с лекарства за преодоляване на

психическия стрес – няма данни за провеждани прегледи, за изписани рецепти и пр. За установяване на сочените факти показанията не могат да бъдат кредитирани, тъй като от тях не се доказва, че ищецът е имал нужда от подобен вид специализирано лечение. В хода на процеса не се установява и твърдението, че в резултат на ПТП при ищецът се отключили процеси, които провокирали системни мигренозни пристъпи.

Предвид казаното, за да определи размера на обезщетение на ищеца, съдът отчита данните, че след инцидента той се е възстановявал в срок от около 3 месеца, както и че понастоящем няма данни за трайни увреди или продължаващо лечение. Като се съобразява младата възраст на пострадалия, момента на инцидента (2016 г.), общественно-икономическите условия към него и застрахователните лимити, въз основа на принципа на справедливост и съдебната практика, за тези търпени неимуществени вреди следва да се определи обезщетение в размер на 40 000 лв. (както е прието и от СГС), което да се редуцира с 25 % принос.

Ето защо решението следва да се отмени в частта, в която искът е отхвърлен за разликата над 20 000 лв. до сумата от 30 000 лв. и да се потвърди в останалата му отхвърлителна част до сумата от 60 000 лв.

При този изход на спора дължимото за адвокатска защита възнаграждение е в размер на 1430 лв. (830 лв. + 20000x3%). В този смисъл определението по чл. 248 ГПК следва да бъде отменено, в частта, в която решението е изменено и е отхвърлено искането за присъждане на възнаграждение за разликата над 776, 67 лв. до сумата от 1430 лв. – последната е дължима на представителя на ищеца за първата инстанция. В останалата част определението следва да се потвърди. Застрахователят следва да заплати допълнителна държавна такса в размер на още 600 лв. Разноските, възложени в тежест на ищеца, следва да се намалят от 2153 лв. на 1115 лв. За въззивното производство по реда на чл. 38 ЗА се следва възнаграждение за адв. Х. в размер на 830 лв.

Воден от горните мотиви съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3374 от 23.11.2022 г. по гр. д. № 9020/2021 г., СГС, I-9, *в частта*, в която се ОТХВЪРЛЯ иска на Я. Я. Н. предявен срещу ЗД „Бул Инс“ АД за сумата над 20 000 лв. до сумата от 30 000 лв., както и *в частта*, в която Я. Я. Н. е осъден да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД разноси в размер над сумата от 1115 лв. до сумата от 2153 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА на основание чл. 226 КЗ (отм.) ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, да заплати на **Я. Я. Н.**, ЕГН *****, допълнително сумата от 10 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди от ПТП на 14.07.2016 г., ведно със законната лихва от 11.02.2021 г., до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта, в която искът е отхвърлен за разликата над 30 000 лв. до сумата от 60 000 лв.

В останалата част, с която в полза на Я. Я. Н. е присъдена сумата от 20 000 лв. решението е влязло в сила.

ОТМЕНЯ определение от 27.01.2023 г. по гр. д. № 9020/2021 г., СГС, I-9, в частта, в която е отменено решение № 3374 от 23.11.2022 г. в частта, в която ЗД „Бул Инс“ е осъден да заплати адвокатското възнаграждение за адв. Т. Х. за сумата над 776,67 лв. до сумата от 1430 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ молбата на ЗД „Бул Инс“ АД за изменение на решението по реда на чл. 248 ГПК и намаляване на адвокатския хонорар за разликата над 776,67 лв. до сумата от 1430 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалбата на адв. Т. Х. срещу определението по чл. 248 ГПК в останалата ѝ част за сумата над 1430 лв. до 2200 лв.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на адв. Т. Х. възнаграждение в размер на 830 лв. на основание чл. 38 ЗА за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД да заплати по сметка на бюджета на съда допълнителна държавна такса от 600 лв.

Решението може да се обжалва пред ВКС в месечен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____